

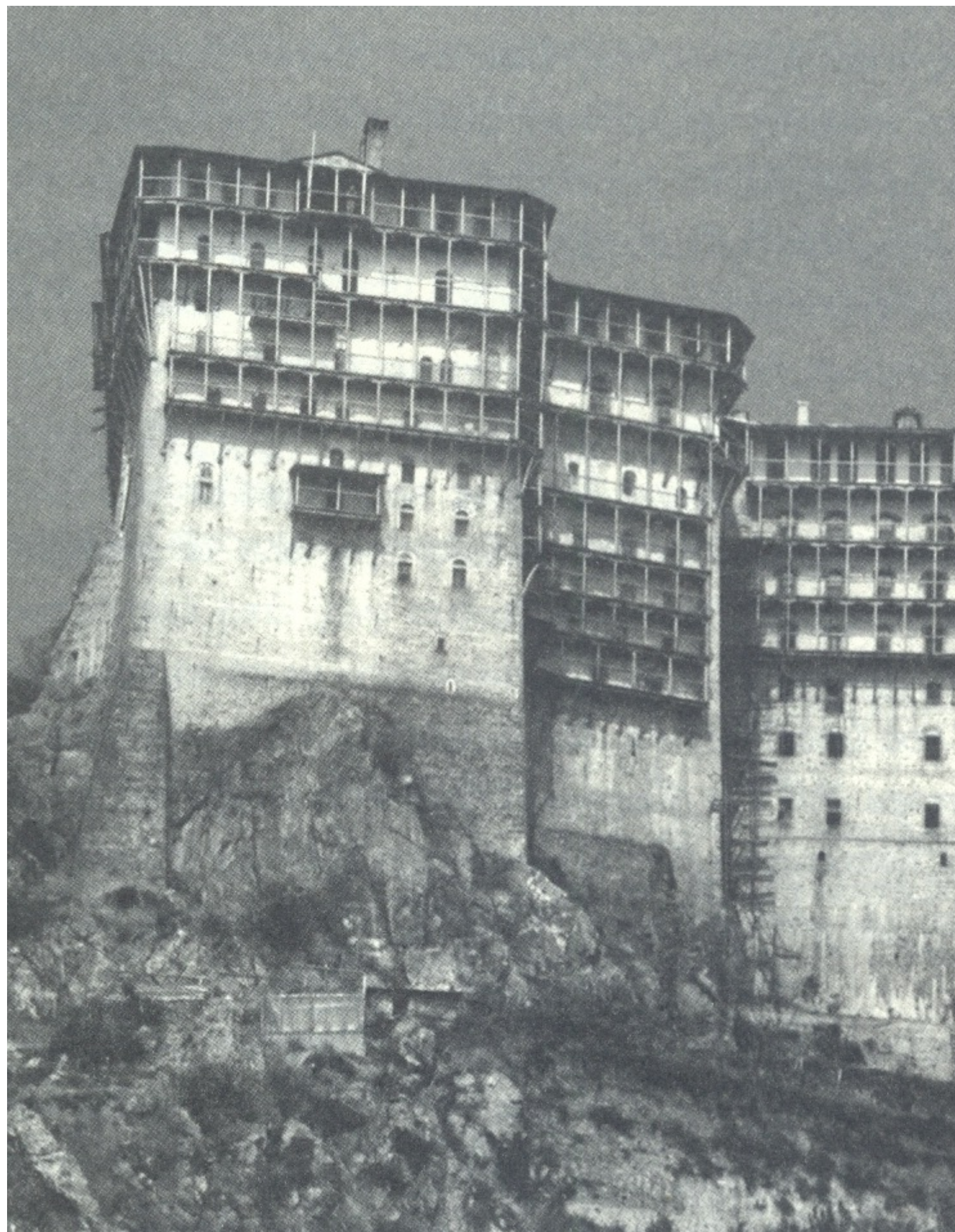
24 Φεβρουαρίου 2016

Μοναχός Λεόντιος Σιμωνοπετρίτης(1859-24 Φεβρουαρίου 1949)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Image not found or type unknown

Γεννήθηκε στο χωριό Νεοχώρι Κυνουρίας της Πελοποννήσου. Ήταν μεγαλέμπορος στην Αμερική και ήλθε στο Άγιον Όρος με τον υπάλληλό του, που μοναχός ονομάστηκε Δανιήλ και τον διακονούσε στις ανάγκες του με αφοσίωση. Κατοίκησε πρώτα στην Καλύβη της Υπαπαντής της σκήτης Κουτλουμουσίου. Το μοναχικό σχήμα είχε λάβει στη μονή του Οσίου Γερασίμου στα Ιεροσόλυμα το 1897. Τους αγώνες του συνέχισε και τελείωσε στην ουρανογείτονα μονή της Σιμωνόπετρας, που ήλθε το 1908. Τα τελευταία του είκοσι χρόνια τα πέρασε τυφλός στο Κάθισμα της μονής του Αγίου Σίμωνος του Μυροβλύτου. Όταν τυφλώθηκε έλεγε: «Τώρα όλα τα βλέπω καλύτερα, όλα τα αισθάνομαι καλύτερα. Ο Θεός μου έδωσε πιο δυνατό φως, από εκείνο που είχα, όταν ήμουν υγιής». Οι ασκητές που περνούσαν με το караβάκι κι έβλεπαν το κελλί του υποκλίνονταν. Τον ονόμαζαν «Γέρων Λεόντιος ο τυφλός και ενάρετος». Για ένα διάστημα έκανε στην έρημο του Αγίου Βασιλείου και στα Κατουνάκια. Στη Σιμωνόπετρα έμενε με άλλους δύο αγωνιστές πατέρες: τον μοναχό Δανιήλ (+1949) και τον μοναχό Αλύπιο (+1954).

Γράφει ο ευλαβής συμμοναστής του παπα-Χρύσανθος: «Ο Γερο- Λεόντιος, όπου ήτο τυφλός, έκανε το ημερονύκτιον τρεις χιλιάδες έως τρισήμισι χιλιάδες μετάνοιες. Θέρμανση ουδέποτε εδέχετο εις το κελλί του. Κατά την διακοπή των αγρυπνιών είχαν κελλία εις το βόρειον μέρος και άκουγαν τους διακονητάς και λοιπούς θορύβους εις τα μαγειρεία, και ενώ τα κελλία των είχαν παράθυρα προς βορράν δεν εδέχοντο να τους βάλουν τζάμια, αλλά υπέμεναν το δριμύτατο ψύχος εμμένοντες εις το προαιρετικόν μαρτύριον. Ο Γερο-Λεόντιος ήτο τυφλός, ωθούμενος δε από θείον έρωτα εράπιζεν το πρόσωπόν του ακαταπαύστως. Εάν κανείς αδελφός τον επλησίαζε και τον ερώταγε διά την υψηλήν ζωήν, και το πως να φθάση ο νους του, όσον είναι δυνατόν ανθρώπου, εις τον μετά τον εμπύρινον ουρανόν, όπου είναι αι ουράνιαι δυνάμεις, αναστενάζων του έλεγεν: “Αχ, παιδί μου, δεν έφθασα εις το βάθος της ταπεινοφροσύνης του προ της παρακοής Αδάμ. Εάν είχαν φθάσει εις αυτό το βάθος, θα ημπορούσα να σου έλεγον ένα λόγον. Πλην μάθε, εάν θέλγης να φθάσης εις αυτά τα ύψη, μακράν σου δεν είναι, αλλά ιπόμενον εις το κελλίον σου πείναν, δίψαν, ψύχος και τα λυπηρά, διά των οποίων ανέρχεται εις αυτά τα ύψη ακόπως ο νους του μοναχού”».

Συνεχίζει τις μυρίπνοες διηγήσεις του περί των διδακτικών διδαχών του αομμάτου, νηπτικού Γέροντος: «Εάν θέλγης να αποκτήσης την καρδιακήν προσευχήν, θα φυλάξης άκραν υπακοήν και θα πωληθής εις τον ηγούμενον και θα παραδοθής ψυχή τε και σώματι, διά να αξιωθής της καρδιακής προσευχής, η οποία είναι πηγή πάσης θεολογίας. Εάν θέλγης να φθάσης εις τα ύψη των πατέρων μας,

εις άλλο τι δεν θα καταγίνεσαι παρά μόνον εις τον θείον έρωτα. Εάν πεινάς, μη φοβήσαι, η ούράνιος άνασσα, η Κυρία Θεοτόκος, θα σε θρέψη, εάν διψάς μη φοβήσαι, θα σε ποτίση Αυτή, όχι εκ του φθαρτού ύδατος όπου παρέρχεται, αλλά εκ του αφθάρτου, που είναι ο θείος έρωσ. Και εάν θέλεις να αποκτήσης τον θείον έρωτα, να βιάζεσαι, διότι η Βασιλεία του Θεού βιάζεται από τους βιαστές μοναχούς».

Κάποτε ένας νέος μοναχός είδε τον Γέροντα Λεόντιο, μαζί με άλλους δύο πατέρες, σε μία σφοδρή κακοκαιρία, ανυπόδητους να έχουν τη νύχτα ανάψει τη λάμπα πετρελαίου και να μελετούν την Αγία Γραφή. «Εν αρχή εποίησεν ο Θεός τον ουρανόν και την γην ...». Κι έβλεπαν τα μυστήρια της θείας δημιουργίας κι έκλαιγαν ακατάπαυστα. Όταν ήταν νέος, πήγαινε για τη νηπτική θεωρία να συμβουλευέται τον ησυχαστή Γέροντα Καλλίνικο τον Κατουνακιώτη (+1930).

Ανεπαύθη εν Κυρίω στο Κάθισμα του Αγίου Σίμωνος στις 24.2.1949, γηροκομούμενος από τον υποτακτικό του Δανιήλ.

Πηγές - Βιβλιογραφία

Χερουβείμ αρχιμ., Από το Περιβόλι της Παναγίας νοσταλγικές αναμνήσεις, Ωρωπός Αττικής 1981, σσ. 209-210. Χρυσάνθου Αγιαννανίτου ιερομ., Γεροντικά ένθυμήσεις και διηγήσεις, τ. Α', Μώλος Λοκρίδος 2008, σσ. 98-102.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό, τ. Α', εκδ. Μυγδονία σ.437-439